

Arrest

nr. 257 610 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 maart 2012 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 maart 2012 om internationale bescherming. Op 26 juni 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 maart 2019 veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verzoeker (onder meer) tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden, waarvan de tenuitvoerlegging zal worden uitgesteld gedurende 5 jaren.

1.3. Bij schrijven van 9 april 2020, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ontvangen op 5 juni 2020, verzoekt de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van de artikelen 49/2, § 4, tweede lid, en 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Verzoeker wordt op 4 december 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw verzoek om internationale bescherming het volgende:

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Mia Band in het district Qarghayi (provincie Laghman). U verklaart dat u 2 jaar lang lessen volgde in de madrassa in een naburig dorp Mansour. Uw oudere broer, S. (...), zou ongeveer een jaar voor uw vertrek bij het Afghaanse Nationale Leger zijn gegaan (ANA, Afghan National Army). Hij zou na 6-7 maanden dienst zijn omgekomen tijdens een aanval door de taliban. Met twee militaire voertuigen, zouden een Afghaanse commandant van het leger en enkele soldaten het lichaam van uw broer naar uw huis hebben gebracht. Vanaf het overlijden van uw broer, zou Q. R. (...), de persoon die u de lessen gaf in de madrassa, u en twee andere jongens na de les naar een andere kamer hebben meegenomen. Daar zou hij u en de twee jongens verteld hebben over de jihad en over de plicht van iedere moslim om aan de jihad mee te doen. Hij zou ook verschillende keren naar uw gesneuvelde broer hebben verwezen. Hij zou over uw broer gezegd hebben dat hij een ongelovige was. Op een dag zou Q. R. (...) gezegd hebben dat de tijd was gekomen om zich bij de taliban aan te sluiten. U zou de Qari gevraagd hebben om eerst nog naar huis te gaan om uw vader te zien. De Qari zou u de toestemming hebben gegeven en de twee andere jongens dezelfde dag nog naar de taliban hebben gebracht. Hij zou u de volgende dag naar de taliban brengen. De Qari zou u gezegd hebben dat u met niemand hierover mocht spreken, want anders zou uw familie vermoord worden. U verklaart dat u tegen uw vader vertelde wat er gebeurd was. Uw vader zou u gezegd hebben dat uw eigen broer werd gedood door de taliban en dat hij zelf ook zou sterven als hij met hen zou meegaan. Uw vader zou u gezegd hebben dat hij u naar een veilige plaats zou sturen. Dezelfde dag nog zou uw vader gesproken hebben met één van de winkeliers aan wie hij vis verkocht. Hij zou een smokkelaar hebben geregeld die u de volgende ochtend het land kon uitvoeren. Uw vader zou u de volgende ochtend hebben meegenomen naar Darunta waar de smokkelaar u stond op te wachten.

U stelde te zijn vertrokken in 1390 (Afghaanse jaartelling) en in totaal ongeveer 2 maanden onderweg te zijn geweest. Uw vader zou 7000 à 8000 euro hebben betaald voor uw volledige reis. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland naar Italië. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 12 maart 2012 en diende de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw identiteit en/ of verzoek legde u de volgende documenten neer: uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs) en de badge van uw broer die bij het ANA zat.

Op 27 juni 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire bescherming. Er werd geen geloof gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten noch aan de werkzaamheden van uw broer. Gezien uw afkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman werd u, rekening houdend met de toenmalige situatie in de provincie, de status van subsidiaire bescherming toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 22 maart 2019 werd u veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar wegens

inbreuk op de wetgeving inzake drugs, namelijk voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald de verkoop van cannabis.

Op 5 juni 2020 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, organiseerde het CGVS voor u op 4 december 2020 een nieuw persoonlijk onderhoud. Ter staving van uw verklaringen legde u arbeidscontracten, sollicitatiebrieven en een curriculum vitae neer.

B. Motivering

Op 27 juni 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, C van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst uit Mia Banda, Qarghayi district, in de provincie Laghman een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de correctionele Rechtbank te Antwerpen van 22 maart 2019.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, namelijk voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald de verkoop van cannabis.

Wat de straftoemeting betreft, stelt de rechtbank vast dat de tenlastelegging, met name drugshandel en bezit, ernstig zijn. De rechtbank oordeelt de feiten dan ook als ernstig. De strafrechter stelt (zie vonnis pagina vijf) dat "[de feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.]".

Uit de motivering van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, §2, ingetrokken.

U werd op 4 december 2020 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. Gevraagd waarom u uw statuut zou moeten behouden, stelt u geen werk te zullen vinden in Afghanistan, dat het er onveilig is en dat u in België tracht werk te vinden (CGVS 04.12.2020, p.6). Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd, noch werpen zij een ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Bovendien tracht u de gedane feiten goed te praten. U stelt wel een fout te hebben begaan maar dat ze volgens u eigenlijk niet zo groot is (CGVS 04.12.2020, p.8). Dat u tracht de feiten te minimaliseren waarvoor u werd veroordeeld door de correctionele Rechtbank te Antwerpen getuigt van weinig schuldinzicht.

U verklaarde voorts niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming uiteenzette alsook verwijst u naar de algemene onveiligheidssituatie (CGVS 04.12.2020, p.6 & 7). Deze elementen doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

U legt voorts geen documenten neer die het behoud van uw statuut rechtvaardigen noch documenten die een ander licht werpen op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. U legt documenten neer die betrekking hebben op uw arbeidssituatie in België, dewelke geen afbreuk aan de gedane feiten.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen. Zo moest het CGVS vaststellen dat u uw beweerde problemen met de Taliban, doorspekt met weinig logische en tegenstrijdige verklaringen, niet aannemelijk maakte. Ook de beweerde werkzaamheden van uw broer, volgens uw verklaringen de oorzaak van uw problemen, maakte u niet aannemelijk. Het simpelweg herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden verklaringen kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen (CGVS 04.12.2020, p.6 & 7).

U haalt verder aan dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er geen werk zou kunnen vinden (CGVS 04.12.2020, p.6). Dit probleem situeert zich in de economische sfeer en heeft bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien wordt hieronder, in het kader van de bespreking van de mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief in Kabul, uitvoerig beargumenteerd waarom u er wel degelijk aan werk kan geraken. Hetzelfde gaat op voor uw verklaring als zou het in Afghanistan te onveilig zijn omwille van de vele bomaanslagen (CGVS 04.12.2020, p.6 & 7). De veiligheidssituatie in de hoofdstad wordt hieronder besproken. U haalt verder geen elementen aan waaruit moet blijken dat er voor u een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) Vw. bestaat in uw hoofde.

De neergelegde documenten weten bovenstaande appreciatie niet om te buigen. U legt arbeidscontracten, sollicitatiebrieven en een curriculum vitae neer. Hiermee toont u aan dat u in België in het verleden hebt gewerkt en opnieuw op zoek bent naar werk. Dat u daarom niet kan terugkeren naar Afghanistan toont u hiermee evenwel niet aan.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in de Afghaanse hoofdstad. Zo spreekt u Pashtou en Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast kan u ook wat Engels en Urdu (CGVS 04.12.2020, p.5 & 8). Deze talenkennis weet een toegang tot de arbeidsmarkt alleen maar te bespoedigen. U beschikt verder over een aanzienlijke werkervaring. U werkte hier in België een jaar als schoenmaker, enkele maanden in een nachtwinkel en daarna ook in een carwash (CGVS 04.12.2020, p.3). Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel werk kan vinden in de hoofdstad.

U heeft bovendien een netwerk in de stad. U verklaart dat de ooms van uw vader met hun kinderen in Kabul wonen. U zou er in het verleden op bezoek zijn geweest (CGVS 04.12.2020, p.4 & 6). Men kan verwachten dat zij u, zij het minstens tijdelijk, onderdak en begeleiding bieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Verder wordt ook gewezen op het feit dat u financieel daadkrachtig bent. U verklaart 200 tot 400 euro maandelijks naar uw familie in Afghanistan op te sturen (CGVS 04.12.2020, p.5).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u geen geld te hebben om de huur te betalen en er geen huis te hebben (CGVS 04.12.2020, p.7). Het CGVS merkte hierboven reeds op dat u over de nodige kwaliteiten beschikt om een inkomen te vergaren in de hoofdstad en dat u wel degelijk een netwerk hebt om, zij het tijdelijk, op terug te vallen. U haalt verder geen elementen aan die een belemmering kunnen vormen voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker citeert artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet en zet het volgende uiteen over het begrip "ernstig misdrijf" uit deze bepaling:

"De betekenis van een 'misdrijf' (al dan niet ernstig) wordt in verschillende rechtsstelsels een andere definitie gegeven.

Volgens de betekenis van het EASO kunnen verschillende criteria in aanmerking genomen worden voor de beoordeling van een ernstig misdrijf nl.

- de aard van het feit, zoals de mate van geweld of het gebruik van een dodelijk wapen*
- de maximum- of opgelegde straf*
- de werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom*
- de toegepaste procedureregels bij de vervolging, zoals de kwalificatie in het strafrecht.*

Niet enkel het misdrijf op zich dient in overweging genomen worden, doch ook de omstandigheden van de feiten alsook de situatie van de dader spelen hierbij een rol om de ernst en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker te beoordelen.

De uitsluiting van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming is zeer ingrijpend in het leven van betrokkene en mag enkel dienen als uitzondering, wanneer er geen andere uitweg is en moet dus zeer restrictief toegepast worden.

Het subsidiair beschermingsstatuut kan aldus worden ingetrokken indien er geoordeeld wordt dat verzoeker een 'ernstig misdrijf' pleegde en er redenen zijn die de intrekking aldus te rechtvaardigen. De wetgever heeft de invulling van het begrip ernstig misdrijf niet gespecificeerd waardoor men moet kijken naar de gangbare rechtspraak en rechtsleer om het begrip in te vullen.

Het intrekken van een beschermingsstatuut is een maatregel die slechts in individuele gevallen kan worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Ook het Hof van Justitie sprak zich hierover reeds uit en besloot het volgende²:

"Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie, met name, arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30177, Jurispr. blz. 1999, punt 28; 19 januari 1999, Caifa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 24, en 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, Jurispr. blz. 1-4383, punt 41).

Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald (arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punt 27; Bouchereau, reeds aangehaald, punt 33; 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, Jurispr. blz. 1-3449, punt 34, en Commissie/Nederland, reeds aangehaald, punt 42).

Volgens vaste rechtspraak veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arresten Rutili, reeds aangehaald, punt 27; 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. 1-5257, punt 66, alsook Commissie/Duitsland, reeds aangehaald, punt 35).

Meer in het bijzonder heeft het Hof reeds geoordeeld dat een Turks staatsburger slechts via verwijdering de rechten kunnen worden ontnomen die rechtstreeks aan besluit nr. 1/80 ontleent, wanneer deze maatregel zijn rechtvaardiging vindt in de omstandigheid dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene wijst op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Die maatregel kan dus niet na een strafrechtelijke veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie."

Het feit dat een persoon werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een 'ernstig misdrijf'. Bij de beoordeling ervan dient men ook rekening te houden met bovenvermelde elementen waaronder de aard van het feit en mate van geweld of gebruik van een dodelijk wapen alsook de opgelegde straf.

Verzoeker werd inderdaad eenmaal veroordeeld door de Correctionele rechtbank en begrijpt de ernst van een strafrechtelijke inbreuk. Hij heeft zich dan ook voorgenomen om na deze misstap nooit meer in aanraking te komen met politie of justitie. Verwerende partij heeft echter geen belang gehecht aan het criterium actueel gevaar. Nochtans dient te worden opgemerkt dat verzoeker sinds zijn eerdere veroordeling nooit meer in contact is gekomen met politie of justitie! Tevens is het een voorwaardelijke straf. Dit toont aan dat verzoeker thans geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde!

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een periode van 5 jaar. De feiten van verzoeker, druggerelateerd, waren geweldloos. Verzoeker heeft zich verkeerdelijk laten meeslepen en beseft zeer goed dat zijn gedrag ongehoord was maar heeft zijn leven dan ook gebeterd, zich volledig herpakt en heeft zich reeds langs uit dit milieu verwijderd. Hij heeft zijn voorwaardelijke straf en daarbij horende kansen met beide handen gegrepen en houdt zich daar volledig buiten. Zijn statuut intrekken heeft voor verzoeker grote en nefaste gevolgen.

Bovendien wordt zijn veroordeling niet gekwalificeerd als 'ernstig misdrijf' naar de definitie van het UNHCR en EASO, die de uitsluiting van een beschermingsstatuut rechtvaardigen en vraagt dan ook om hem zijn statuut te laten behouden zodat hij verder kan met zijn leven.

Door verwerende partij werd nooit nagekeken of verzoeker en zijn veroordeling onder de definitie van 'ernstig misdrijf' vallen en werd hierin nooit een belangenafweging gemaakt. De uitsluiting of de intrekking is nl. een remedium ultimum en kan enkel in uitzonderlijke en zeer ernstige gevallen opgelegd worden.

Verzoeker heeft een voorwaardelijke straf van 12 maanden gekregen. Hoewel er een veroordeling was verleende men verzoeker de gunst van uitstel waardoor kan aangenomen worden dat er in het dossier meer dan voldoende elementen aanwezig zijn die in zijn voordeel pleiten. Indien verzoeker een 'zware crimineel' was, zou hem de maximumstraf zijn opgelegd en zou hem dit uitstel nooit verleend worden.

Ook hier dient verwerende partij rekening mee te houden en weigerde dit te doen."

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan laat verzoeker vervolgens het volgende gelden:

"Het CGVS stelt in zijn beslissing dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers wordt beperkt en er weinig burgerslachtoffers vallen. De veiligheidssituatie is er echter nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Gelieve in bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie(s) die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat er enige vrees of risico is indien hij dient terug te keren.

In casu wordt de veiligheidssituatie van Kabul onderzocht.

Doch de stelling van verwerende partij m.n. dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

"(...)"

Uit de informatie van het CGVS staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is. Dat deze momenteel uiterst gevaarlijk is en gevraagd wordt onmiddellijk te stoppen met asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan omwille van de levensgevaarlijke situatie.

Ook stelt het reisadvies dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer.

Ook in het nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"(...)"

Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren.

Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSEN.

Zij stellen dat Kabul nog steeds het doelwit is voor anti Gouvernement Elements (AGE's).

"(...)"

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben. Bovendien heeft verzoeker geen contacten in Kabul.

De mediaberichtgeving in bijlage spreekt voor zich.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om af te reizen naar Afghanistan.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst.

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit al deze elementen blijkt dan ook dat de situatie in Afghanistan alles behalve verbeterd is en bij terugkeer zal art. 3 van het EVRM wel degelijk geschonden worden.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.³

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.⁴

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.⁵

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak in het geval van verzoeker voor Irak.

Het feit dat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst toe te passen op verzoeker, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

(...)

Het UNHCR stelt:

(...)⁶

Gelet op de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer waartegen België bescherming dient te bieden, dient de intrekkingbeslissing vernietigd te worden."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.1.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;"

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen (...) naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR”* (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze *‘Guide des procédures’* bepaalt :

« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een ‘ernstig’, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord ‘misdrijf’ verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord ‘misdrijf’ alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een ‘ernstig misdrijf’ evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als ‘misdrijf’ worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-15, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als *“ernstig”* (zie EASO, *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis”*, januari 2016, p. 24 en 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Voor de volledigheid merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Verdrag van Genève en artikel 12, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de correctionele Rechtbank te Antwerpen van 22 maart 2019.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, namelijk voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald de verkoop van cannabis.

Wat de straftoemeting betreft, stelt de rechtbank vast dat de tenlastelegging, met name drugshandel en bezit, ernstig zijn. De rechtbank oordeelt de feiten dan ook als ernstig. De strafrechter stelt (zie vonnis pagina vijf) dat “[de feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.]”.

Uit de motivering van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, §2, ingetrokken.

U werd op 4 december 2020 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. Gevraagd waarom u uw statuut zou moeten behouden, stelt u geen werk te zullen vinden in Afghanistan, dat het er onveilig is en dat u in België tracht werk te vinden (CGVS 04.12.2020, p.6). Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd, noch werpen zij een ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Bovendien tracht u de gedane feiten goed te praten. U stelt wel een fout te hebben begaan maar dat ze volgens u eigenlijk niet zo groot is (CGVS 04.12.2020, p.8). Dat u tracht de feiten te minimaliseren waarvoor u werd veroordeeld door de correctionele Rechtbank te Antwerpen getuigt van weinig schuldinzicht.

U verklaarde voorts niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming uiteenzette alsook verwijst u naar de algemene onveiligheidssituatie (CGVS 04.12.2020, p.6 & 7). Deze elementen doen evenmin afbreuk aan de

vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissarisgeneraal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

U legt voorts geen documenten neer die het behoud van uw statuut rechtvaardigen noch documenten die een ander licht werpen op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. U legt documenten neer die betrekking hebben op uw arbeidssituatie in België, dewelke geen afbreuk aan de gedane feiten."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Zijn betoog dat hij zich heeft voorgenomen om na zijn misstap *"nooit meer in aanraking te komen met politie of justitie"* en zijn verwijt aan de commissaris-generaal *"geen belang (te hebben) gehecht aan het criterium actueel gevaar"* doen geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij een ernstig misdrijf heeft begaan en daarvoor werd veroordeeld. Zijn opmerkingen dat hij *"sinds zijn eerdere veroordeling nooit meer in contact is gekomen met politie of justitie"*, dat hij zijn leven heeft gebeterd, zich volledig herpakt heeft en zich reeds lang uit het (drugs)milieu heeft verwijderd en dat hij *"zijn voorwaardelijke straf en daarbij horende kansen met beide handen gegrepen"* heeft, zijn dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten die hij heeft gepleegd druggerelateerd en gewelddoos waren, gaat hij voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat de rechtbank heeft vastgesteld dat de tenlastelegging, met name drugshandel en -bezit, ernstig zijn en dat de strafrechter in zijn vonnis heeft gesteld dat de gepleegde feiten bijdragen tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, wordt in het kader van de beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat *in casu* nooit een belangenafweging werd gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, werd in de bestreden beslissing weldegelijk en met recht gemotiveerd dat en waarom de door hem gepleegde feiten als ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd, wat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Verzoekers handelingen zijn immers niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden met een probatie-uitstel van vijf jaar en dat dit niet de maximumstraf is voor de tenlastegelegde feiten wordt *in casu* niet betwist, doch dit doet geen afbreuk aan het oordeel in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 maart 2019 en is naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten.

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing correct, pertinent en steunend op de relevante elementen van het administratief dossier, zodat deze hier integraal als hernomen wordt beschouwd.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.3.1.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag

of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. X).

De kritiek in het verzoekschrift op de analyse van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul en van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief aldaar in geval van een terugkeer naar Afghanistan is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.1.3. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 26 juni 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5/1 *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN